COGITO ERGO SUM

SOLTIS LAJOS

1989. június 22-én délelőtt felhívott Gerold. „Jó lenne, ha írnál egy négy-öt flekket, amiről akarsz, a színházzal kapcsolatban."

Rááll tam.

Próbálgattam. Nem megy!

Bugyog, forr bennem valami keserűség, kiáltani szeretnék, nem megy.

A színházról valamit, Soltis! Biztatom magamat.

A színház mindig is a kimagasló, a kiváló egyének műhelye volt! Ma a középszerűség menhelye.

Drága Lőrincz Lorém, drága Nagygellért Jánosom, drága Haragom, annyi a keserűség, annyi a csalódás, annyi a bánat, hogy nem bírom tovább tartani a számat! Kiirtottak belőlünk mindent, ami emberi, ami szép, ami költészet, ami felemel, pedig hát nagyok az akarásaink, tudunk is tenni, tudunk is alkotni, de hogy ez miért – és ez az ez nagyon fontos –, hogy ez miért nem jó, ezt nem tudom.

Minden más zseniális, amit más csinál, csak ez, amit mi csinálunk, mi, akik beledöglünk ebbe a kultúrába, akik a saját noéizmusunk keresztre feszített Krisztusai vagyunk, mi ezt nem jól, sőt igencsak amatőr szinten csináljuk!

Nem! Nem! Elnézést! Nem megy! Így nem!

Panaszkodni tovább nem akarok, dicsekvésre viszont se jogom, se okom... Jaj, csak belénk ne száradjon az akarás... Csak belénk ne kövesedjen a gerincvelő...

Hol vagytok, nők... Hol vagytok, drága szeretők?

Az ösztöneinket szétmarja az Idő, a Kor, Csüggünk a Sehovatartozás mézesmadzagján!

Ezer év européerségét vezekeljük!

GONDOLKODJUNK? HOGY LÉTEZHESSÜNK!

Újvidék, 1989. július 6.